

Tuần Báo Vô Vi

Quy Hội Tình Người

20 tháng 09 năm 2009

Số 63

Thiền Viện Vô Vi Quy Hội Tình Người

51 Malone Rd,

Mareeba, QLD 4880, Australia

Tel/Fax: +61 (8) 9450 7416

Di động: 0422 091358

Email: quyhoitinhnguoi@gmail.com

Website: www.quyhoitinhnguoi.org

Tuần này:

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Vườn Thơ Bạn Đạo
- Thi Ca của Đức Thầy

Tờ báo hàng tuần của Thiền Viện Quy Hội Tình Người dành riêng phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phản câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Muốn được vui hòa và trật tự thì phải làm sao ?
- 2) Thiếu nợ quá nhiều thì phải làm sao ?
- 3) Không có thể lấy tiền bạc che chở tội trạng hay sao ?
- 4) Thua Loto cò bạc thì làm sao gỡ lại được ?
- 5) Hôm nay Bé chuẩn bị đi đâu ?
- 6) Những người nhai không nhuyễn nuốt trộng thì sao ?

Copyright © 2009 Quy Hội Tình Người. All rights reserved.

<i>Ngày 15 tháng 09 năm 1991</i> 1) Hỏi : Muốn được vui hòa và trật tự thì phải làm sao ? Đáp : Thưa, ở trên đời này chỉ có cách tu thân, tham thiền nhập định giải thoát thì mới có cơ hội khai thông điện năng và uất khí trong cơ tạng của hành giả, hồi sinh mạnh mẽ thực chất của chính mình, bằng lòng sửa mình để tiến hóa, bớt lường gạt chính mình hơn, âm thầm tiến hóa không ai hay, cho nên Bé nói tu hữu ích là vậy.	2) Hỏi : Thiếu nợ quá nhiều thì phải làm sao ? Đáp : Thưa, cướp giết không bao giờ trả hết, chỉ có lún sâu thêm, còn thành tâm ăn năn giải bỏ thì nghiệp tâm sẽ được mòn, nợ sẽ được trả trong nguyên lý thật thà, thành tâm nhận nợ và trả nợ. Tu là hoàn toàn trả nợ duyên từ bao nhiêu kiếp, vợ chồng ở kiếp này chưa biết kiếp trước, ai nợ ai? Kiếp này bị ràng buộc lẫn nhau cho đến chết còn chưa hết nợ, không có ai cứu giúp mình bằng mình tự cứu, tức là tu vậy.
3) Hỏi : Không có thể lấy tiền bạc che chở tội trạng hay sao ? Đáp : Thưa, không bao giờ được, tội là tội, phước là phước, chỉ có dốc lòng tu thì sẽ không còn tội phước, nhơn duyên, tâm thân yên ổn thì mới trả xong nợ đời. Cho nên lúc tham thiền nhập định thì phải dứt khoát đánh lễ Phật thì mới được cứu.	4) Hỏi : Thưa Loto cờ bạc thì làm sao gỡ lại được ? Đáp : Thưa, thua cờ bạc cũng chỉ có tu không đánh cờ bạc thì mới có cơ hội gỡ lại, dẹp bỏ tập quán thua lỗ thì sẽ lời và không còn lỗ nữa. Ở đời này cũng như một bãi bùn lầy, càng dầy dụa thì lại càng lún sâu, càng thanh tịnh thì sẽ càng có lối thoát. Cho nên Bé khuyên người đời không nên tranh chấp ăn thua, phải tự kiểm tự phê thì mới có cơ hội tiến thân.
<i>Ngày 16 tháng 09 năm 1991</i> 5) Hỏi : Hôm nay Bé chuẩn bị đi đâu ? Đáp : Thưa, chuẩn bị đi mổ lợi làm răng cho nó vững vàng, khỏi bị sút ra, để giúp đỡ bộ tiêu hóa, nhai nhuyễn bộ ruột sẽ được tốt, sống vui sau khi làm răng xong.	6) Hỏi : Những người nhai không nhuyễn nuốt trộng thì sao ? Đáp : Thưa, nhai không nhuyễn nuốt trộng thì tuyến nước miếng sẽ lớn đi, bộ ruột non làm việc nhiều hơn, mệt mỏi và bộ tiêu hóa không tốt, điện năng không cung ứng dồi dào cho khối óc, hay quên và dễ sanh bệnh, già trẻ gì cũng phải chú trọng lúc nhai khi ăn và nuốt cho nó có nhịp nhàng thì ngừa được nhiều bệnh ở tương lai.

Lời Vàng Tiếng Ngọc

Chủ Nhân Tự Giác (tiếp theo)

...

Bạn đạo: ... (nghe không rõ).

Thầy: Kêu bà đi, đứng, ngồi, nằm cứ nghĩ Nam Mô A Di Đà Phật, giờ bà học cái bài thơ này trở lại chơn chánh, trở lại sự sáng suốt thì cái phần đó nó không có nữa, khỏi cần trị cái gì hết, nó dễ lắm, bà rảnh đi, đứng, ngồi, nằm niệm Nam Mô A Di Đà Phật, đó là cái sáng suốt của càn khôn vũ trụ, mà cái tà nó tới với mình là trong lúc mình bị tắc đờn, mà đờn mình bật sáng thì bóng tối không đến với chúng ta.

Bạn đạo: ... (nghe không rõ).

Thầy: Đó, bây giờ chỉ thêm cho bà.

Bạn đạo: Tôi nói với bà hoài ví dụ mình làm gì ... (nghe không rõ).

Thầy: Không có tập cho nó quen đi. Đi, đứng, ngồi, nằm cứ niệm Nam, Mô, A, Di, Đà, Phật rồi nó sẽ quen. Tập nó quen. Bởi vì, cái đó là cái sáng suốt của càn khôn vũ trụ đem vô lập thành cái hương đăng cho tiểu thiên địa. Cái đó là để cho nạn tránh mình thay vì mình đụng phải nạn, bởi trong này nó sáng suốt thì bóng tối nó đâu có hòa với mình được nó phải dang. Còn nếu trong này mình tăm tối là bóng tối nó sẽ hòa với mình, nó gây thêm cái nặng trọc, đó là cái nạn, thấy chưa ? À! Cho nên, muốn chỉ cho bà trị hết dứt luôn thì chính bà phải niệm Nam Mô A Di Đà Phật. Đó, rồi soi hồn cũng phải cố gắng một chút, pháp luân cũng phải cố gắng một chút, mỗi bộ phận đều tăng gia cho nó phối hợp có nhiều là được rồi, nó thấp sáng cái đờn đó, không có cái tà nào xâm nữa, đó là trị bệnh vĩnh cửu. Còn xông là chỉ tạm thời mà thôi, còn cái kia là cái căn bản. Còn nếu, mà bà nói bây giờ tôi làm vậy không được, tâm thần tôi còn bấn loạn quá, tôi làm không được, đi lên tôi, tôi chậm ít lần, về không thấy cái hình đó nữa. Hết ! Không có cái gì hết, cho cái điển nó giải cái trọc ra thôi

Bạn đạo: ... (nghe không rõ).

Thầy: Không phải vía nhẹ dễ thấy, cái vía nó thuộc ở giới âm. Nó xuất ra liên kết với giới âm thấp thì nó thấy ma thôi, mà chính nó cũng là con ma, thấy chưa ? Bây giờ điều luyện nó tiến giải lên thì nó không thấy vấn đề đó. Nó phải thức giác bỏ cái giới đó, nó đi lên thì nó không có thấy ma quỷ nữa, bởi cái tâm mình tăm tối mà, động loạn và tăm tối. Cái phương pháp đó là hay nhất, trị tận gốc và được tiến hóa nữa.

Bạn đạo: Thưa ông Tám mà sao mình ngồi thiền có lúc nó kêu, điển rút ngay đỉnh đầu, có lúc nó rút thông ở bên trái, có lúc nó thông ở bên phải.

Thầy: Thì mình cứ rút về trung ương thôi, không có để ý bên trái và bên phải. Mình chỉ nhớ, nhớ gì, nhớ trung ương. Bởi vì đó là cái tâm mình nhiều khi không có vững, nó mới chuyển bên này và bên này. À! Nhiều khi chị nói: tâm tôi không thông mà ai nói gì mình cũng nghe, cũng hướng về đó, thành ra nó bị kẹt. Còn lúc nào họ nói gì nói, mình cứ giữ trung ương thôi. Ai làm gì làm, cái gì nó cũng phải trở về với chân lý. Chân lý là cứu cánh, là yên rồi.

Bạn đạo: Thưa ông Tám, nó nhột nhột ở hà đào thành mà sao tôi ngồi thì điển cứ rút ở trước này không hà. Niệm ở đây, hay là niệm ở sau.

Thầy: Đâu có, ngay chỗ đó đó, ở đó đó !

Bạn đạo: Nó rút ngay đây, niệm phật ngay đây.

Thầy: Ngay đó được rồi, cho nó rút, không sao hết, không có chết đâu sợ. Nó càng rút càng thông minh, càng rút càng may mắn, càng rút càng cởi mở, hiểu không ? Học một hiểu mười.

Bạn đạo: Tôi mở con mắt cũng rút hà, chớ không cần nhắm nữa.

Thầy: Vậy tốt, vậy tốt, chớ nhiều người không hiểu, nói ơn trên cho tôi. Không phải ! Mình hòa với ơn trên, ơn trên mới rước. Con có tới bà nội, bà nội mới ẵm. Con không tới bà nội không làm sao ẵm con được, bà nội yếu mà, phải không ? Còn mình tiến tới cha, cha giúp mình.

Bạn đạo: Mắc cười nó mắc công chuyện, tay cầm vòng đưa cháu nội, còn điển rút nhắm con mắt hoài, mở hồng ra, nó té con cũng không hay (cười).

Thầy: Nhưng mà kẻ cháu nội, cháu nội phải tưởng tượng cháu nội như một vị Phật, để nó là một vị Phật.

Tất cả mọi người là một vị Phật. Cái tâm tư mình lành thì cái gia cang sẽ lành. Còn mình nói, ôi! Cái thằng đó trước quá, tôi không thích nhưng mà không được. Mình phải kể nó là một vị Phật, một ngày kia nó sẽ trở lại tốt, thấy không? Con ma cũng vậy, mình nghĩ nó là một vị Phật, một thời gian nó đi. Cho nên, tôi kêu niệm Nam Mô A Di Đà Phật là nó đi mất hết, bởi vì mình biết nó là một vị Phật. Nếu nó ăn năn, nó hòa tiền với mình, nó cũng hết cái tánh trước mà nó không còn ma nữa. Còn nếu nó không ăn năn thì cái sáng nó chịu không nổi, nó phải đi, thấy không? Nếu ăn năn nó hòa với mình nó đâu còn tâm tư ô trước nữa thì tự nhiên nó không còn là con ma, thấy chưa? Nó dễ lắm, cái bệnh con người dễ trị lắm nhưng mà thức giấc thì dễ trị, còn mê muội thì khó trị, thấy không? Thấy mình buồn, thấy tâm tư mình buồn, mình sân hận là tại sao? Tại mình thiếu cái từ bi bác ái, mình làm gì mình cũng so đo, tư lợi cho mình, rồi một ngày kia nó thấy nó lẻ loi, nó buồn, thấy không? Còn nếu mình không tính cái khôn ngoan của đời mà thủ lợi cho mình thì làm sao mình có buồn. Chị nghĩ thấy không? Mình vị tha, tâm tư vì mọi người, vì tình thương của muôn loài. Mình đã thương yêu cái tiểu thiên địa này là mình giúp muôn loài trong tiểu thiên địa rồi. Mình nên hòa đồng với muôn loài bên ngoài, mình thương được bao nhiêu thì mình thương. Mình cảm hóa nó thì làm sao mình có sự buồn. Tự cô lập lấy mình mới là buồn. Cho nên, cái thuyết trị bệnh của cái sự buồn bực là lấy cái ai mới trị cái bệnh buồn, thương yêu mới trị cái bệnh buồn, thấy chưa? À! Nhiều người không hiểu chu cha tôi buồn quá, tôi bực tức quá, lấy cái thuốc gì uống cho hết. Chính mình làm cho mình bực tức là cái tánh ích kỷ, nhỏ mọn, đê hèn của mình. Đó, mình không vị tha, mình không biết thương yêu mọi người, thấy không? Là mình tự hành hạ mình. Còn mình vị tha, mình thương yêu tất cả mọi người là cái phương thuốc trị cái bệnh buồn tủi, bực tức, có chút xíu đó là trị hết bệnh, mà đối với người tu có thanh điển trị mau. Tôi nói nghe, họ thấy họ trị chút họ hết bệnh mà uống thuốc gì cũng không hết. Cái tánh eo hẹp, nhỏ mọn, so đo, bần tiện, đê hèn nó mới bị vậy đó. Rồi bây giờ chúng ta mở ra, vị tha, giúp người quên mình thì nó hết bệnh hà, dễ quá. (Thầy cười).

Bạn đạo: Thưa ông Tám, hôm nay trong trị bệnh, ở trong phòng trị bệnh có anh nào đau lỗ mũi mà bữa nào cũng lại mà châm rồi cự nự đó ông Tám, bữa nay đỡ chưa.

Thầy: Nó đỡ rồi, bây giờ nó soi hồn rồi. Nó là thầy tôi, tôi kêu không ai động nó được hết.

Bạn đạo: ... (nghe không rõ). ... Cha mẹ sinh ra tánh tôi sao sao đó, anh cự nự quá.

Thầy: Chính gia đình nó trị chưa được, nhưng mà tôi kêu nó là thầy tôi để nó lên, thét nó hết. Bây giờ hết rồi, bây giờ nó soi hồn rồi, bây giờ nó mới pháp luân chút chút, lỗ mũi nó thông rồi, nó nói à được à, cái điệu của ông được à, được thì được, cứ ráng tu đi.

Bạn đạo: Thằng nhỏ chừng mười mấy tuổi hà.

Thầy: Mười sáu tuổi, nhưng mà tất cả mọi người đều ghét, đều giận, con ông Hai Phát cũng giận tôi. Tôi nói: ông thầy tôi đã đến với tôi, không có giận được để ông dạy tôi, không sao hết, không có giận ông được. Nhưng mà một ngày kia ông thức giấc, rồi hết có gì đâu.

Bạn đạo: Nói cha mẹ tôi sanh, đâu phải là tôi làm mà gọi là tánh sanh, nó chưa chịu, chưa hiểu.

Thầy: Còn nhỏ, mới có mười sáu tuổi, nhưng mà tánh nó hồn nhiên vậy đó, nó có sao nói vậy.

Bạn đạo: Mà nói mình nhìn thằng nhỏ là mình học cái gương bác ái của ông Tám, chớ theo bạn đạo nào ai cũng nổi sân, tôi thấy thằng nhỏ tôi còn ghét.

Thầy: Hôm qua thấy ở trên anh Hai về cũng nói, mấy đứa con của anh đòi đánh nó. Tôi nói đâu có được, đánh nó là đánh tao à, không có được đánh à. Nó là thầy tao, sao đánh được, kệ nó để nó tới, nhưng mà nó nói nhỏ với tôi, sao lạ tôi không gặp ông, tôi buồn (cười...). Tôi khoái gặp ông. Tôi nói vậy hà, vậy mấy thương tao được ngày nào tao hay ngày nầy. Tôi gặp ông tôi khỏe, thích gặp ông, nhưng mà tôi nói chuyện ra như là tôi gây với ông. Tôi nói đâu sao, không có sao, gặp đi. Còn tao, tao nói tao trị tới đó tao hết ga rồi, hết ga rồi thì bây giờ mấy muốn trị hết không? Hỏi trị sao? Mấy có cuốn sách tao chưa? Có rồi. Mấy soi hồn đi, nó hết nghệt mũi. Ông này nói có lý, hết nghệt rồi, có lý, có lý soi nữa (cười...)

(còn tiếp)

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Sài gòn ngày 31/07/1977)

Vườn Thơ Bạn Đạo

PHẬT ĐỘ

PHẬT sống hiện tiền Phật Vĩ Kiên
Vĩ hòa vi quý đạo Huyền Thiên
KIÊN trì vĩ đại cứu nhân độ
ĐỆ nhứt trần gian Thiên Địa xuyên
NHỨT phẩm thanh cao tâm nhập định
PHẨM hòa điển giới tánh thường siêng
DUỠNG trần đệ nhứt tu thành Phật
TRẦN thế sử danh Phật Vĩ Kiên.

Tân Phú, 19-09-2009
Minh Vô Vi

BÁU PHÁP

Phước đức Cha ban “Báu Pháp” lành
Giới điều gìn giữ nhuận màu thanh
Đạo màu phấn khởi đường tu tỉnh
Cõi tạm xem thường bả lợi danh
Pháp lý Vô Vi hành Lục Tự
Tam công, tứ lượng quả viên thành
Tu hành tinh tấn không tranh chấp
Đường đạo đi ngay tới đích nhanh.

Cà Mau, 14-09-2009
Út Hoa

HIỂU NHẦM

Suy ra ta đã hiểu nhầm,
Thầy mình đã dạy con gian, ngoan thành.
Tù bi tự thức phật lành
Tâm minh trí mở không giành không tranh
Mong sao thiên hạnh vững hành
Đền ơn thầy tổ dựng đàn con ngoan.

Cà Mau, 10-09-09
Văn Phong

DIỆT NGÃ

Pháp Lý Vô Vi hành diệt ngã
Thầy còn xưng “BẾ” ai còn ta ?
KHÔNG KHÔNG số “TÁM” đề thi giải (thoát)
Hạnh đức vun bồi đánh lễ Cha.

Cà Mau, 12-09-2009
Út Hoa

TỰ ĐỘ

Tự độ được rồi phải độ tha
Đền ơn đáp nghĩa Tổ Thầy ta
Công phu thành đạt vui và khỏe
Nặng trước Pháp Luân giải mở ra
Luồng điển quy nguyên huyết Bách Hội
Thanh hòa thanh điển Phật Di Đà
Hồi quang phản chiếu sửa tâm tánh
Kính điển Tổ Thầy vẫn thiết tha.

Cà Mau 12-09-2009
Út Hoa

ĐỜI ĐẠO SONG TU

Đời là mộng ảo chẳng nên màng
Trì niệm Di Đà được chữ an
Đừng sợ đói no, tu dưỡng mãi
Không không tự tại ấy thanh nhàn
Xin đừng mong vọng Pháp cao tột
Đi đứng lao xao động, rộn ràng
Có giới đua tranh Long-Hổ-Hội
Song tu đời đạo thẳng con đường.

Bình-Tân, 16-9-2009
Chơn Minh Nghĩa

NỒI DA XÉO THỊT

Nhìn trong nhân thế hiện nay
Chỉ vì danh lợi dựng gậy đầu tranh
Hơn thua cao thấp để dành
Danh thời giàu có hưởng mảnh thành thoi
Người xưa cũng có để đời
Nhân sinh thất thập hiện thời khó trông
Của kia tại thế cầu mong
Anh em tranh chấp mịch lòng đầu lạnh
Bất minh khứ khấn mưu thâm
Trạch gia thịt xéo tình thân đầu còn
Gian thời héo úa xác mòn
Tiền tài của nợ cả tròn theo đầu !
Áo kia nút lắt còn đầu !
Mộ xanh chưa cỏ hồn rầu thế nhân !
Nhân tình cuộc sống hồng trần,
Hồn kia buồn tẻ niết bàn cho nhanh.
Đi xa thế cảnh buồn tanh,
Quy về Phật giới hòa vào hư vô !

Cà Mau, 10-09-09
VẤN PHONG

CHON MINH NGHĨA

BUI đường hành đạo luôn hồn nhiên
TRONG trách tu hành tạm sống yên
NGHĨA mẹ công cha hành đạt pháp
VÔ Vi khai triển đạo Tiên-Thiên.

Tân Phú, 19-9-2009
Minh Vô Vi

TU THẬT TU GIẢ

Giành giật Đức Thầy chẳng ích chi
Tự tu tự tiến chẳng thị phi
Sau cơn sàng sẩy Long Hoa Hội
Ai tu thật giả rõ tức thì.

Texas, 02-08-2009
H.V. Khánh.

MAI VĂN CHẤT

MAI đường tạm sống vẫn còn duyên
VĂN thuyết đạo tràng nhứt phẩm Tiên
CHẤT phác nhu hiền tâm giải thoát
VÔ Vi khai triển đạo Huyền Thiêng.

Tân-Phú, 19-9-2009
Minh Vô Vi

BỤI TRẦN

Hôm nay trời vẫn mưa rơi,
Trời cao vẫn khóc thương con dưới trần.
Hằng ngày lặng lẽ chuyên cần,
Dầm mưa dãi nắng tảo tần nuôi thân,
Duyên đời con đã hình thành,
Con đây phải khổ vương thân bụi trần.
Nghệp đời quả đó cho phân,
Phận con đã tạo tự phần tìm chân.
Chân ngay chân lý hiện dần,
Tâm khai trí mở thiên hành đặng đi.
Thiền ngay để đặng hiệp thi,
Mong sao cho đỡ tức thì mới linh.
Hồn kia về với cha mình,
Hòa chung một cõi thật tình mới ngoan.

Cà Mau, 09-09-09
VẤN PHONG

NAM NỮ

Nhà ai sẵn tạo, ý chẳng ham
Duyên ai trú ngụ, khó mạn đàm
Vào ngôi nhà nữ, thành thực nữ
Nhà nam vào ở, trọng phu nam
Duyên nam, duyên nữ, tiền kiếp tạo
Vạn sự do tâm, bởi việc làm
Dù nam dù nữ, ngộ chơn pháp
Giải thoát luân hồi, dứt kiếp giam.

Củ Chi, 22-07-2009
Bá Tùng.

LINH Y

Thuốc nào chữa dứt bệnh tham sân ?
Hỷ, nộ, buồn, vui - giải nghiệp trần
Khai huyết âm dương, thông đốc mạch
Soi hồn, phóng điện vượt siêu tầng
Linh y, huyền diệu Pháp Luân thờ
Mật niệm Di Đà, hiện lý chân
Trật tự nội tâm, tiêu bá bệnh
Vạn thù quy điện, đạt chân nhân.

Thủ Đức, 15-09-2009
Huệ Tâm.

SÓNG MÃI

Phật Thầy khỏe lại chẳng "đi" đâu
Huynh đệ ước mong Thầy sống lâu
Tỷ Muội mong cầu xin Thượng Đế
Cơ Trời xoay chuyển huyền cơ mầu.

Tân Phú, 12-9-2009
Minh Vô Vi

ĐÔI KHI

1. Trăng xưa mưa nắng kết hôn
Trăng nay Vía có nhớ Hồn xôn xao
Có khi trăng hiện dưới cầu
Là hình là bóng mà sao xa vời
Đôi khi vật đổi sao dời
Dù hình hay bóng chuyển dời liên miên.
2. Đôi khi vuốt tóc làm duyên
Đôi khi ve vuốt ưu phiền liên miên
Chẳng còn tóc vuốt làm duyên
Chẳng còn tóc để ưu phiền vuốt ve
3. Dấu xưa xe ngựa đêm hè
Nay còn đâu nữa dấu che nỗi lòng
Vì đời có có không không
Đôi khi vì lỡ lòng vòng thế gian.
4. Đôi khi tưởng nhớ thiên đàng
Biết đâu ta cứ hiền ngoan chắc là
Thiên Đàng có nhớ đến ta
Có như trần thế mặn mà lòng nhau.
5. Ai về Thánh địa biển dâu
Ghé qua Tiên Cảnh rồi vào Bồng Lai
Đi lên nhớ hướng Phật Đài
Rồi về Trần thế nhắc ai tu hành.
6. Đêm dài có phải năm canh
Biển xanh chưa cạn, thiện lành chưa phai
Nhớ hoài ngày tháng đến đây
Vui buồn gì cũng đến ngày ra đi.
7. Đồng thuyền đồng hội Vô Vi
Đồng mang áo trắng bởi vì tình thương
Thế rồi hò hẹn quê hương
Muôn vàn thanh điện lên đường tìm nhau.
8. Đôi khi trăng rụng xuống cầu
Biết là chỉ thế mà sao đứng nhìn
Biết đời rất đổi đẹp xinh
Như hình ảnh thật trắng in xuống cầu.
9. Bao năm rồi chẳng đến đâu
Dù cho soi dưới bóng cầu đêm trăng
Và khi rọi sáng vô ngần
Đêm nào trăng sáng phải chẳng đêm dài
10. Tình này biết tỏ cùng ai
Lỡ yêu tình ấy ở ngoài trần gian
Tìm nhau và hẹn Thiên Đàng
Đôi khi ray rức vì chan chứa lòng...

Tân Bình, 18-03-2009
Từ Hùng

Thi Ca của Đức Thầy

Sài Gòn, ngày 07 tháng 02 năm 1971

Ánh sáng huyền quang rọi pháp tràng
Minh tâm kiến tánh độ thân an
Cảm thông Trời Phật minh tình lý
Xét thể vui bàn, đạo chuyển sang.

Điển quang chơn Phật phát quang
Người đời tu luyện lại càng thông minh
Xét xem thể sự duyên tình
Phân minh đời đạo lòng xinh hơn lòng
Thoát ly lẽ lối tham tòng
Cam go nhưng vẫn đề phòng tiến thân
Thế gian lắm đổi ân cần
Lắm khi cũng chẳng hợp phân rõ ràng
Tình đời gieo rắc bàng hoàng
Chỉ tu mới thoát khỏi màn khổ đau
Thiên cơ lắm đổi nhiều màu
Dắt người thiện tiến trước sau dung hòa
Phật ngài chẳng có cách xa
Tâm ta tức Phật vậy mà gắng tu
Thiên tông phát họa giao du
Điển quang thanh tịnh thân từ thoát ly
Chuyên lo đánh đổ sân si
Đạo tâm cởi mở tùy nghi tiến hành
Sớm lo kết quả sớm thành
Chăm lo thanh lọc điển thanh vui hòa.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên